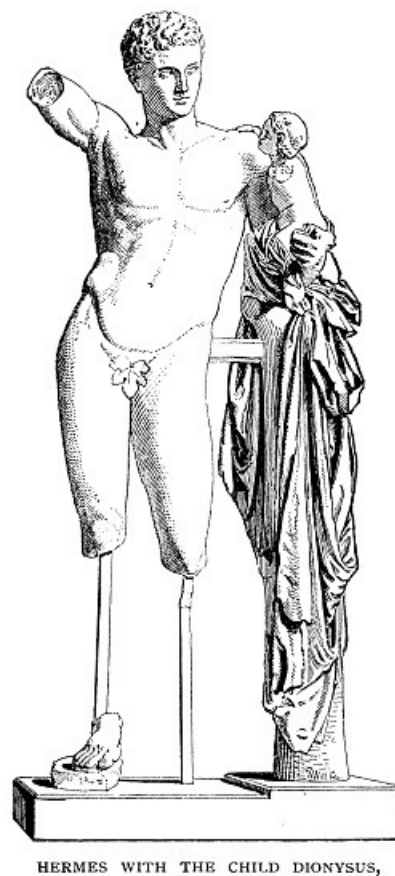

Comentario de Obra: Hermes con Dionisio

1. Identificación

- **Título:** *Hermes con Dionisio neno* ou *Hermes de Olimpia*.
- **Autor:** Praxíteles, un dos escultores máis importantes do século IV a.C.
- **Cronoloxía:** c. 340-330 a.C. Pertence ao **Clasicismo tardío** ou **Postclasicismo**.
- **Técnica:** Escultura de vulto redondo en mármore de Paros.
- **Estilo:** Estilo praxiteliano, caracterizado pola graza, a sensualidade e o idealismo.
- **Localización:** Atopouse no Templo de Hera, en Olimpia, e hoxe atópase no Museo Arqueolóxico de Olimpia (Grecia).

2. Análise Formal

A obra representa a Hermes, o deus mensaxeiro, cun neno no seu brazo esquerdo, que non é outro que o deus Dionisio. O corpo de Hermes descansa sobre a súa perna dereita, mentres a perna esquerda se relaxa, creando un **contrapposto** acentuado. Para manter o equilibrio, Hermes apóiase nun tronco de árbore, sobre o que cae un manto elegantemente drapeado.

A característica máis notable desta obra é a **curva praxiteliana** ou *curva en S*. O corpo de Hermes inclínase lixeiramente cara ao lado, creando unha liña suave e sinuosa que lle outorga á figura unha grande elegancia e sensualidade. Este non é o contrapposto heroico de Policeto, senón un contrapposto máis gracioso e delicado.

O modelado da figura é excepcionalmente suave e pulido, creando unha superficie que reflicte a luz de forma delicada, case coma se a pel fose de cera. O rostro de Hermes, coa súa expresión reflexiva e idealizada, mostra unha profunda serenidade e beleza, pero sen a frialdade dos rostros do século V a.C.

3. Análise Iconográfica

A escena representa un momento da mitoloxía. Hermes ten a encarga de levar o neno Dionisio, fillo de Zeus, ás ninfas para que o criasen. A súa man dereita (hoxe perdida) sostiña un acio de uvas co que, segundo se cre, o deus tentaba o neno. Esta sinxela anécdota, que podería ser trivial, é tratada por Praxíteles cunha **profunda humanidade e intimidade**.

O máis salientable é o cambio de concepto: o artista non busca representar a Hermes como un deus solemne e maxestoso, senón como un ser humano, que amosa tenrura cara ao neno. A relación entre

ambos os dous é próxima e persoal, moi diferente ás representacións heroicas dos deuses no Partenón. A obra reflicte a **humanización das divindades** característica do Clasicismo tardío.

4. Contextualización

O *Hermes con Dionisio* foi esculpido no **século IV a.C.**, un período de profundos cambios sociais e políticos en Grecia. Tras a Guerra do Peloponeso, a crise da *polis* e a perda da confianza colectiva, a arte afástase dos ideais cívicos e heroicos do século V a.C. e vólvese cara a temas máis íntimos e persoais.

A figura ideal do cidadán-atleta de Policleto é substituída por un ideal de beleza máis sensual e emocional. O artista busca a beleza formal e a harmonía, pero tamén a expresión de sentimentos e a gracia. A obra de Praxíteles é un claro reflexo deste cambio de mentalidade.

5. Conclusión

O *Hermes con Dionisio* é unha obra mestra que marca un antes e un despois na historia da escultura grega. A súa influencia reside no seu uso da **curva praxiteliana** e, sobre todo, na súa **humanización dos deuses**. Praxíteles transforma unha representación divina nunha escena de profunda tenrura e intimidade, anticipando moitos dos trazos que caracterizarían o posterior período helenístico.

Concepto	Definición segundo CIUG
Escultura de bulto redondo	Escultura exenta , non adosada a ningún fondo, modelada en tres dimensións e visible desde todos os ángulos. É propia da estatuaria clásica e busca representar o volume real do corpo ou obxecto representado.
Curva praxiteliana	Pose escultórica que xera unha liña sinuosa en forma de “S” , resultado da distribución do peso corporal sobre unha soa perna. É unha evolución do <i>contrapposto</i> , que aporta naturalidade, movemento e graza á figura humana.